

ȘERBAN CHELARIU

inima-mi

inima-mi cu mici ulcioare
numai pentru tine are
sângele prin capilare

și-mi sare șoptind prin minte
de pe plita gând fierbinte

nu ți-e bărbăția-întreagă
de nu-i spui
tare mi-ești dragă

eu nimic
și-o ia la fugă
printre palme strânse rugă

ajungându-ți la fereastră
cântând triluri de măiastră

am venit domniță dragă
cu-al lui dor de-o vară-întreagă
să îți spun ce nu-îndrăznește

a-nceput să te cam placă

dar eu nu cred
că te place
zăpăcitul
te iubește

de nu-i dor

de nu-i dor dragul dă chix
nedorit ciudat afix
fără inimă ficat
la subiect și predicat

fără timp spațiul e gol
de semințe-abandonat
nu-ncolțesc de-i nemișcat
și-atunci fără rod nu are
clipa adevărtoare

și-ar rămâne strâmb fiorul
proptit nemișcat prin carne
de n-ar fi să îl răstoarne
mreaja palmelor cu dorul

buzele nesărutate
nu s-ar trezi orice-ar face
fără vorbe sugrumate
negăsite-n dicționar

nu ne-ar părea devenirea
ceva spălăcit și tern
n-ar avea vremelnicia
miros aspru de infern
mă întrerupi lipindu-mi
cu un deget buzele

spațiul dintre noi dispare
timpul fuge printre brațe

te prind și m-arunc în iarbă
peste mine când te-aștern

suflet scai

suflet scai cu suflet scai
prin grădina dor din rai
cu pieptarul veșniciei
și privirea jărăgai

dânsa trecea să învie
mântuita simetrie
prin vremelnicii alai

și noi doi suflet lipiți
ochi în ochi împotmoliți
zilei risipeam culoarea
noptii a tot știutoarea
stelelor de putregai

suflet scai măi suflet scai
dragoste zideam zideai
sub albastrul cer înaltul
și-nveleam unul cu-altul
zburând pe-un sferic tramvai

și ce te-am mai eu iubit
și ce m-ai mai tu iubit

până când ne-au năpădit

florile de mucegai

doru-i dor

doru-i dor
dragostea rai
praful pulberi putregai

pare destul dar nu-i chiar
de-aruncat un pic măcar
că-n dor cuantic sunt sudate
cu dragoste-amestecate

praful pulberii și-albastrul
verde oțelit al ierbii

să vină timpul cu cerbii
să le ia-n coarne pe toate
și-arunce-n eternitate

unde dagostea-i regină
dorul sfetnic

heruvimii

puși să-mpartă indulgențe
celor ce-au iubit și lasă

dorul sfetnic
să o îndemne pe regină
să îi ierte de păcate

care să fie

care să fie
la scara universului
măsura dorului meu

distanța
dintre tâmpile și inimă

diametrul unui atom

sau
când te sărut

distanța dintre tine
iubito

și eu

draga mea

draga mea de dor și drag
peste tine șomoioag
m-aș așterne dinspre sud
aplecat umbră de dud

nordului prin care-mi ești
daruri dulci împărătești

negru-n verde
frunzele
săltând smalt
cum ducele

să-ți pe ne-așteptate țuce
frisoanele-n trup năuce
stârnind pe sub piele roiuri
de nemaiștiute soiuri

lângă gât umeri și sâni

și-ntre alți știuți stăpâni
înelindu-i cum pământul
este învelit în soare

limpezind crăiasa nopții
privirilor sublunare
dragostea când ne petrece-n
labirintul ei spre rai

sfântul vatman îndemnându-l
lasă-i petre să iubească

pleacă petre haide pleacă
din capul de linie-al sorții

cu-nvechitul tău tramvai

m-apropii

fel de fel

fel de fel
eternitate

o nuia vibrând se zbate

este struna dorului

vibrează prin timp aprinsă
de săruturi e doar stinsă

în caliciu să atragă
dragostea din dor întreagă

s-o prelingă nu-ntr-o glastră
ci în toate cele patru

din inima dumneavoastră

alintând coapsa
pur sânge

ce-n săruturi lanț
se-ncinge

mângâindu-o
să vă înhațe

și închingă toată-n brațe

trupul labirint
de-a valma

urmărindu-l zvon cu palma
zbor de pasăre măiastră

rai prin starea
dumneavoastră

